

— Не ме държатъ краката, — додаде глухарчето.

— Не може! Ще идемъ! Нали виждате какъ ни се смѣе той. И кой? — Фастъка. Ха, ха, ха... — се закърши въ смѣхъ лайката. — Чуйте името му само: фастъкъ!

— Фастъкъ, фастъкъ,
— повториха другитѣ
ободрени.

На другия день рано
тѣ се намѣриха при рѣ-
ката. Слънчовата майка,
окичена съ руменина и
бисери, свѣтла като злато
и кротка като милувка,
кжпѣше сина си. И, като
го изпрати да закуси, тѣ
ниско ѝ се поклониха, а
лайката пропѣлзѣ въ кра-
ката ѝ, разплака се и
разправи всичко за фастъка.

— Идете си, деца, и не плачете, — каза Слънчовата майка. — Азъ всичко ще наредя. Идете и красете дѣдо Симо-
вата нива. Има мѣсто на земята и за васъ.

— Ние му се молихме, но той ни се изсмѣ.

Слънчовата майка се расърди, замисли се и каза:

— Проклетъ да бжде фастъка. Да расте, да цвѣти и
никога да не види рожбитѣ си!

Отъ тогава фастъкътъ расте, цвѣти, навежда се, забива
цвѣта си въ земята и тамъ дава плода си. Не вижда рож-
битѣ си.

Стефанъ Мокревъ

Фастъцитѣ, които вие тѣй много обичате, деца, сж пренесени
у насъ отъ топлиѣ страни. Тѣ се сѣятъ и растатъ като фасула.
Иматъ дребни бѣли, жълти и сини цвѣтенца. Следъ опрашва-
нето на цвѣта фастъкътъ извива стѣбло, забива цвѣтчетата си
въ земята и тамъ дава плода си — истинскитѣ фастъци. Тѣхъ
изкопаватъ изъ земята, както картофитѣ наесень.